

DURF TE WETEN

AANPAK VAN HUISELIJK GEWELD: EEN GEZAMENLIJKE TAAK

Verhalen uit de praktijk

ANGÈLE VERKAAIK & KIM VAN DEN BERG

REDACTIE: MIRJAM KRUISSELBRINK

deGraaff

DURF TE WETEN

DURF TE WETEN

AANPAK VAN HUISELIJK GEWELD: EEN GEZAMENLIJKE TAAK

Verhalen uit de praktijk

ANGÈLE VERKAAIK & KIM VAN DEN BERG

REDACTIE: MIRJAM KRUISSELBRINK

deGraaff

Het boek is tot stand gekomen met financiële steun van Buurtteamorganisatie Sociaal Utrecht, Veilig Thuis Utrecht, Gemeente Utrecht, Gemeente Amersfoort, het Lectoraat Innovatieve Maatschappelijke Dienstverlening van Hogeschool Utrecht en het kennisplatform Utrecht Sociaal.

Durf te weten

Aanpak van huiselijk geweld: een gezamenlijke taak

Verhalen uit de praktijk

Angèle Verkaaik en Kim van den Berg

Redactie: Mirjam Kruisselbrink

ISBN 978-94-93127-08-1

NUR 740

Illustraties omslag en binnenwerk: Han Vermeer

Vormgeving: Mol grafische vormgeving, Utrecht

© De auteur | Uitgeverij de Graaff, 2020

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en vermelding van de auteur(s) van het boek.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j^o, het Besluit van 20 juni 1974, St.b. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, St.b. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever (Uitgeverij de Graaff, www.uitgeverijdegraaff.nl) te wenden.

ZE KWAM NIET MEER

Nici is docent aan de opleiding Social Work, Hogeschool Utrecht.

Deze studente zat in haar eerste leerjaar in een leerteam dat ik begeleidde en maakte deel uit van een subteam van vier studenten. Dit subgroepje deed het hartstikke goed. Zij was de trekker van het groepje, ontzettend gemotiveerd. Ik kon direct al zien dat zij het vak in zich had.

Na een paar maanden kwam ze een aantal keer niet opdagen. De eerste keer vertelde ze dat ze naar een bruiloft in het buitenland moest. Daarna was ze afwezig in verband met een griepje. Vervolgens zei ze dat haar oma ziek was, waardoor ze weer voor langere tijd naar het buitenland moest. Steeds vaker was ze er niet. Haar medestudenten merkten op dat ze wel erg veel pech had dit jaar.

Toen ze zich weer afmeldde, mailde ik haar met de vraag of ik me zorgen om haar moest maken. Zij reageerde dat het niet goed met haar ging. Dat ze weer niet kon komen, omdat het thuis niet goed ging. Ze mailde letterlijk dat haar man last had van agressieaanvallen, waarvan zij de gevolgen moest ondervinden. Ze wilde niet dat haar studiegenoten dat te weten zouden komen.

Ik nodigde haar via de mail uit voor een gesprek. Ik koos mijn woorden zorgvuldig, omdat ik er niet zeker van was dat zij de enige was die het zou lezen. “Zullen we het gaan hebben over je studievoortgang?” vroeg ik haar. Ze kwam niet. Ik heb haar gebeld en ze nam op. “Is het goed dat ik u zo terugbel?” vroeg ze. Ik was overdonderd en zei ja. Maar direct toen ze ophing, wist ik dat ik haar kwijt was. Dat bleek ook zo te zijn. Ze reageerde nu helemaal niet meer, niet meer op de mail en niet meer op de telefoon.

Ze ging door naar het tweede leerjaar. Ik heb mijn collega gevraagd om haar in de gaten te houden. Zij maakte zich gaandeweg ook zorgen. We hebben de vertrouwenspersoon ingeschakeld en een collega die deskundig is op het gebied van huiselijk geweld. We kregen adviezen die niet met elkaar overeenkwamen. De één zei dat ik voor een outreachende aanpak moest kiezen, waarbij contact houden het meest belangrijk was. De ander zei dat ik er geen doekjes om moest winden en dat ik het directe gesprek met haar moest aangaan.

IMPLEMENTATIE NIEUWE MELDCODE

Voor organisaties is het verplicht de meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling te implementeren. Een implementatieplan voor de meldcode kent drie fases.

Fase 1. Voorbereiding:

- Waarin onder meer een projectgroep en aandacht-functionarissen worden aangesteld, budget wordt gereserveerd en bevoegdheden zijn vastgelegd.

Fase 2. Implementatie, waarin onder meer wordt gekeken naar:

- Procedures en werkprocessen.
- Deskundigheidsbevordering.
- Gegevensuitwisseling en dossiervorming.
- Veiligheid van de eigen medewerkers.
- Samenwerking met externe partners.
- Communicatie.

Fase 3. Uitvoering, waarin het van belang is om:

- Gebruik van de meldcode te borgen. Dat wil zeggen de meldcode inpassen in het kwaliteitsbeleid van de organisatie en opnemen in inwerkprogramma's, teamvergaderingen en intervisiebijeenkomsten.
- Monitoring en evaluatie te organiseren: structurele registratie van de meldingen, evaluatie op basis van de registratie en verbeteringen op basis van deze evaluatie.

Ik wist nog steeds niet wat ik precies moest doen, dus belde ik Veilig Thuis Utrecht. Omdat het een meerderjarige student betrof, was er niet zoveel wat we konden doen. Als 18-plusser moest zij zelf de eerste stap zetten. Ik heb geen melding gedaan bij Veilig Thuis. Dit werd ook niet geadviseerd. Het advies wat ik kreeg, was om contact te blijven leggen met als insteek de studievoortgang.

Deze situatie houdt me tot op de dag van vandaag bezig. We hebben volgens de meldcode de juiste stappen gezet, maar daar niets mee bereikt. In de fase van de collegiale consultatie kreeg ik twee tegenstrijdige adviezen. Het consult bij Veilig Thuis leverde een advies op wat niet heeft geleid tot een betere ingang bij deze studente. En ik weet dat er ergens iets faliekant niet goed zit.

Deze studente is gestopt met de opleiding. Het is zo spijtig. Zij is zo slim, zo gedreven. Het zou een grote meerwaarde zijn als een vrouw als zij in het werkveld terecht zou komen. Ik wil haar dat nog laten weten, omdat ik het belangrijk vind dat zij weet dat ik aan haar denk. Nu ik er zo over nadenk, neem ik me voor opnieuw contact met haar zoeken.

Wanneer ik dit nog eens meemaak, pak ik het anders aan. Ik wil een student waarvan ik weet dat er huiselijk geweld speelt niet meer uit het zicht laten verdwijnen. Ik heb met mezelf afgesproken dat ik direct zal reageren op signalen als studenten die met mij delen. Ik heb mijn les geleerd. Ik wil een anker zijn voor studenten.

In deze bundel leest u verhalen van professionals die werken aan veiligheid in de thuissituatie. Verhalen over mensen die hen zijn bijgebleven en die hun kijk op huiselijk geweld en op hun vak hebben veranderd. Het is een inkijkje in de praktijken van deze verschillende professionals. We lezen over hun twijfels en dilemma's, hun verantwoordelijkheidsgevoel en hun onvermogen, hun bevlogenheid en hun inzet om het geweld te stoppen. Over wat ze leerden van de mensen met wie ze werkten en hoe dat tot uiting komt in hun professioneel handelen. Verhalen voor professionals en voor iedereen die hart heeft voor veiligheid in de thuissituatie.

ISBN 978-94-93127-08-1

9 789493 127081 >

NUR 740

